

Arrest

nr. 60 600 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. SMETRYNS, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten van Edo origine en afkomstig uit Obe (Edo state). Toen u ongeveer 16 jaar was vertelde uw vader dat er een man was waarmee u later zou trouwen, maar hij weigerde zijn identiteit bekend te maken. (O.), de traditionele geneesheer van het dorp, kwam regelmatig naar het huis en noemde u zijn vrouw en uw vader zijn schoonvader. Van u moeder vernam u dat uw vader aan (O.) had beloofd dat hij met u zou trouwen, omdat hij het leven uw vader had gered toen die ernstig ziek was. U vertelde (O.) en uw vader dat u niet akkoord was, waardoor de relatie met uw vader verslechterde. Hij waarschuwde dat u hem niet mocht teleurstellen en hij u zou doden indien u met een andere man trouwde. Toen u 25 of 26 was ging u in Benin City bij een

vriendin wonen en werken als kapster. In augustus 2009 leerde u (B.) kennen, een Kameroenees die stelde in België te wonen en te werken, en u begon een relatie met hem. Na een week moest hij verder reizen. U ontdekte dat u zwanger was en bracht uw moeder op de hoogte. Uw vader merkte dat u zich anders gedroeg en uw moeder vertelde hem van de zwangerschap. Hij was zeer kwaad omdat u hem niet had gerespecteerd. Hij gaf u stampen in de maag en gebod u zijn huis te verlaten. U ging terug naar Benin City en vertelde alles tegen (N.), waarop jullie (T.) belden, een vriend van (B.) die eveneens in België verblijft, om de situatie uit te leggen. Enkele dagen nadat hij uw zwangerschap had ontdekt kwam uw vader naar Benin City, naar het huis van (N.), maar u was op dat moment afwezig. Hij bedreigde (N.) en ze vroeg u elders te verblijven, bij haar nicht die aan de andere kant van de stad woont. Enkele weken later kwam (T.) naar Benin City en zei dat hij gestuurd was door (B.) om u naar België te doen reizen. Midden oktober ging u van Benin City naar Lagos. Enkele dagen later, op 14 oktober reisde u samen met (T.) naar België, waar u de volgende dag aankwam. U verbleef er in een hotel waar u wachtte op (B.). Toen hij dagen later nog niet was opgedaagd verliet u het hotel. U sprak er een man aan die u naar de Dienst Vreemdelingenzaken doorverwees. Op 19 oktober 2010 vroeg u in België asiel aan. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico voor het lijden van ernstige schade' zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde niet naar Nigeria te kunnen terugkeren uit vrees gedood te worden door uw vader, omdat u zwanger was van een vreemde man en daarmee het voorziene huwelijk met de lokale geneesheer niet had gerespecteerd (Zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 12 januari 2011, hierna CGVS). Volgende bedenkingen kunnen evenwel bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal worden gemaakt. Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u met de dorpsgeneesheer diende te trouwen.

U verklaarde dat u op 25 of 26 jarige leeftijd uw dorp verliet om bij een vriendin in Benin City te gaan wonen (CGVS, p.2). De vaststelling dat u het ouderlijke huis en het dorp kon verlaten op het moment dat u reeds aan de dokter beloofd was (CGVS, p.4) en u bovendien de wettelijke huwbare leeftijd van 18 jaar (zie landeninformatie) reeds ruimschoots had bereikt is uiterst bevreemdend. Immers, indien uw vader u, zoals u beweerde, aan de plaatselijke dokter beloofd had en deze belofte absoluut wilde nakomen (CGVS, p.4), komt het niet doorleefd over dat hij u alleen liet wonen in de stad op het moment dat een huwelijk reeds mogelijk was, des te meer daar u openlijk tegen het huwelijk gekant was (CGVS, p.4) en er dus een risico was dat u hieraan zou trachten te ontkomen. U stelde dat uw vader aanvankelijk wel tegen uw verhuis gekant was omdat hij u in de gaten wilde houden, maar desalniettemin instemde (CGVS, p.4). Hij nam echter geen concrete maatregelen om u in de stad in het oog te houden (CGVS, p.5).

Nergens uit uw verklaringen blijkt overigens dat er al concrete plannen waren voor de huwelijksvoltrekking, noch dat de dokter druk uitoefende op u of uw familie opdat u met hem zou trouwen (CGVS, pp.4-5). Bovendien hebt u de dokter niet meer gezien nadat u hem op 26 jarige leeftijd, dus ongeveer drie jaar voor uw vertrek, vertelde dat u niet met hem wilde trouwen (CGVS, p.5), ondanks het feit dat u in die periode regelmatig naar het dorp kwam (CGVS, p.2). Al deze vaststellingen relativeren dan ook in grote mate de gedecideerdheid van de dokter om u en uw familie aan de huwelijksafspraken te houden.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat na onderzoek van het administratief dossier manifeste tegenstrijdigheden werden vastgesteld enerzijds tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (opgesteld op de Dienst Vreemdelingenzaken dd.3 december 2010, hierna DVZ) en anderzijds tussen uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal.

U verklaarde op het Commissariaat-generaal dat u Nigeria verliet nadat uw vader ontdekte dat u zwanger was en vervolgens erg kwaad werd (CGVS, p.4). U zei dat uw vader u sloeg en het huis uitzette en u vervolgens in Benin City kwam zoeken met de intentie u te doden (CGVS, p.6). In de vragenlijst verklaarde u dat uw vader u zou vermoorden, als hij zou weten dat u zwanger bent, en hij derhalve niet op de hoogte was van uw zwangerschap op het moment dat u Nigeria verliet (DVZ, p.2, punt 3.5).

Verder verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat het in uw dorp de traditie is dat de oudste dochter met iemand binnen het dorp huwt (DVZ, p.2, punt 3.5). Wanneer er u op het Commissariaat-generaal echter gevraagd werd of u andere meisjes kent in uw dorp die gedwongen werden te huwen verklaarde u dat de andere meisjes een vrije keuze hebben en uw vader zijn dochter uithuwelijkte aan de dokter niet omdat dit de traditie was maar omdat die zijn leven had gered (CGVS, p.5).

Tenslotte legde u tegenstrijdige verklaringen af op het Commissariaat-generaal met betrekking tot de moment waarop u kennis nam van het gearrangeerde huwelijk. Zo stelde u aanvankelijk dat u al op 15 of 16 jarige leeftijd op de hoogte was van het feit dat uw vader een man voor u op het oog had, en u een jaar later ook zijn identiteit vernam (CGVS, p.4). Later stelde u evenwel dat op 26 jarige leeftijd, tijdens een bezoek van de dokter, ontdekte dat u met de dokter moest trouwen, en u korte tijd later naar Benin verhuisde (CGVS, p.5)

Uit het bovenstaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het geplande huwelijk tussen u en de dorpsdokter. Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vrees voor uw vader, ten gevolge van uw ongehoorzaamheid aan dit voorziene huwelijk.

Voorts haalt u onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat – indien de door u aangehaalde feiten aan de werkelijkheid zouden beantwoorden, hetgeen in het licht van het voorgaande kan worden betwijfeld - u niet op bescherming binnen Nigeria zou kunnen rekenen, van gespecialiseerde organisaties of door u elders in het land te vestigen.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat vrouwen die gedwongen worden tot een huwelijk kunnen verhuizen naar een andere staat en ook beroep kunnen doen op NGO's die desgevallend assistentie verlenen aan de vrouw of een bemiddelende rol spelen zodat beide partijen tot een vergelijk komen (zie landeninformatie). Betreffende hervestiging stelt u dat dit geen optie was omdat uw vader u overal zou zoeken en vinden (CGVS p.6). Dit is echter hoogst onwaarschijnlijk gezien de omvang van uw land. Bovendien bent u een zelfstandige en volwassen vrouw, hebt u het beroep van kapster geleerd en beoefend en hebt u tijdens uw verblijf in Benin City aangetoond dat u in staat bent uzelf te onderhouden (CGVS pp.2-3) waardoor kan worden verwacht dat u zich in geval van hervestiging effectief te kunnen herintegreren.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde geen enkel document voor om uw identiteit, uw reisweg of uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat dat u volgens uw eigen verklaringen ongeveer 5 maanden zwanger bent."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In hoofdde vraagst verzoekster dat haar het statuut van vluchteling wordt toegekend in de zin van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en dat aldus de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt hervormd.

Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Betreffende de stelling in de bestreden beslissing dat het bevreemdend is dat zij het dorp kon verlaten op het moment dat zij aan de dokter was beloofd, merkt verzoekster op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een waardeoordeel velt over haar eigen gedrag en dat van haar vader. Zij benadrukt dat zij het vertrouwen van haar vader nog nooit had beschaamd. Zij had kenbaar gemaakt dat zij niet met de dokter wou trouwen doch zij had haar vader nooit aanleiding gegeven haar niet te vertrouwen. Verzoekster stelt dat hij net daarom zo veel kwader was.

Aangaande de stelling dat de gedecideerdheid van de dokter om de familie van verzoekster aan de huwelijksafspraken te houden moet worden gerelativeerd vermits nergens blijkt dat hij druk uitoefende op de familie, verwijst verzoekster naar haar verklaringen bij het CGVS volgens welke de dokter haar protest weglachte toen zij hem vertelde dat zij niet wou trouwen omdat zij niet kon weigeren, dat hij haar steeds aansprak als 'mijn vrouw' en dat hij haar vader de laatste keer aansprak als 'schoonvader'. Hij zei dat verzoekster nog een kind was en niet wist wat ze deed of zei toen ze hem duidelijk maakte dat ze niet met hem wou trouwen. Het kan dus geenszins worden volgehouden dat de dokter niet gedecideerd was om met haar te trouwen. Verzoekster benadrukt dat het duidelijk was dat hij met haar ging trouwen maar dat hij geen haast had vermits hij reeds een echtgenote had. Zij stelt dat zij niet de dokter vreest maar haar vader.

Omtrent de tegenstrijdigheid tussen het gehoor en de vragenlijst waarbij uit de vragenlijst zou blijken dat haar vader nog niet wist dat zij zwanger was terwijl zij op het gehoor aangaf dat hij dit wel wist, voert verzoekster aan dat zij steeds heeft verklaard dat haar vader op de hoogte was van haar zwangerschap en dit net de reden was dat zij is gevlucht. Zij bevestigt dat de vragenlijst laat uitschijnen dat haar vader niet op de hoogte was, maar stelt dat dit niet is wat zij heeft verklaard en derhalve geen correcte weergave is van de feiten.

Daar waar zij in de vragenlijst stelde dat het in het dorp traditie was dat de oudste dochter met iemand van het dorp huwde terwijl zij op het gehoor zei dat andere meisjes, in tegenstelling tot zichzelf, de vrije keuze hebben om te huwen, betoogt verzoekster dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid. Zij bedoelde dat zij werkelijk uitgehuwelijkt werd, daar waar de andere meisjes gewoonlijk trouwden met iemand van het dorp, maar niet uitgehuwelijkt werden.

Aangaande de vaststelling van de bestreden beslissing dat zij enerzijds heeft verklaard dat zij op zeventienjarige leeftijd de naam vernam van de man waarmee ze zou moeten trouwen en anderzijds verklaarde dat ze zijn naam op ongeveer zesentwintigjarige leeftijd te weten kwam, merkt verzoekster op dat zij wilde verduidelijken dat ze op de leeftijd van vijftien, zestien of zeventien jaar al wist dat ze met iemand moest trouwen, maar pas op de leeftijd van zesentwintig jaar wist dat het de dokter was waarmee zij zou moeten huwen.

Verzoekster voert aan dat duidelijk blijkt dat zij wel degelijk een correct en geloofwaardig verhaal heeft. Zij benadrukt dat het CGVS haar beslissing eenzijdig motiveert en geenszins rekening houdt met haar concrete situatie.

Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster werkt niet *in concreto* uit dat of op welke wijze de commissaris-generaal artikel 52 van de vreemdelingenwet heeft geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van haar voorgehouden identiteit, reisroute en de door haar aangevoerde asielmotieven, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal motiveert met recht dat het niet aannemelijk is dat verzoekster op vijftientig- of zesentwintigjarige leeftijd haar dorp kon verlaten om bij een vriendin in Benin City te wonen nu zij door haar vader reeds aan de dokter zou zijn beloofd en de huwbare leeftijd ruimschoots had bereikt. In dit kader stelt de commissaris-generaal terecht vast dat het, indien haar vader zijn belofte absoluut wilde nakomen, niet doorleefd overkomt dat hij haar alleen liet wonen in de stad op het moment dat een huwelijk reeds mogelijk was, te meer daar verzoekster reeds openlijk tegen het huwelijk gekant was en het risico derhalve bestond dat zij hieraan zou trachten te ontkomen. Verzoeksters verweer dat de commissaris-generaal hier een waardeoordeel velt van het gedrag van verzoekster en haar vader, is niet afdoende om de bestreden motivering te weerleggen.

Verzoekster beperkt zich inzake de gedecideerdheid van de dokter om haar en haar familie aan de huwelijksafspraken te houden tot het louter verwijzen naar en herhalen van een aantal van haar verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS. Zij doet hiermee geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat uit deze verklaringen niet kan worden afgeleid dat er al concrete plannen zouden zijn geweest voor de huwelijksvoltrekking, noch dat de dokter enige druk uitoefende op haar of haar familie opdat zij met hem zou trouwen. Bovendien merkt de commissaris-generaal in dit kader met recht op dat verzoekster de dokter niet meer zag sinds zij hem op zesentwintigjarige leeftijd vertelde dat zij niet met hem wilde trouwen, en dit ondanks dat zij in die periode regelmatig naar het dorp kwam. De commissaris-generaal concludeert op basis van deze vaststellingen op goede grond dat de gedecideerdheid van de dokter om haar en haar familie aan de huwelijksafspraken te houden dient te worden gerelativeerd. In dit kader kan bovendien worden opgemerkt dat het feit dat verzoekster regelmatig terugkeerde naar haar dorp eveneens afbreuk doet aan de ernst en geloofwaardigheid van haar vrees voor het gedwongen huwelijk.

Voorts merkt de commissaris-generaal met reden op dat verzoeksters verklaringen op het CGVS strijdig zijn met de verklaringen die zij heeft afgelegd in de vragenlijst. Zo stelt zij op het CGVS dat zij Nigeria verliet nadat haar vader ontdekte dat zij zwanger was (*ibid.*, p. 4) en hij haar in Benin City kwam zoeken met de intentie haar te doden (*ibid.*, p. 6). In de vragenlijst verklaarde verzoekster echter omtrent haar zwangerschap: *“Als mijn vader dit zou weten, zou hij mij vermoorden”* (administratief dossier, stuk 9, p.2), hetgeen inhoudt dat hij onwetend is inzake de zwangerschap. Dat de feiten in de vragenlijst verkeerd zouden zijn weergegeven kan niet worden aangenomen. Verzoekster gaf immers aan de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken die haar bijstond bij het invullen van de vragenlijst goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk (administratief dossier, stuk 10). Zij verklaarde dat de verklaringen zoals opgenomen in de vragenlijst juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid en ondertekende de vragenlijst, nadat deze aan haar in het Engels werd voorgelezen, uitdrukkelijk voor akkoord (administratief dossier, stuk 9, p.3).

De commissaris-generaal motiveert bovendien terecht dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de traditie van gedwongen huwelijken in haar dorp. In de vragenlijst verklaarde zij over haar weigering met de dokter te huwen: *“Het is nochtans de traditie dat de oudste dochter met iemand binnen het dorp huwt”* (administratief dossier, stuk 9, p.2), terwijl zij bij het CGVS, gevraagd of het in haar dorp normaal was dat meisjes hun man niet kunnen kiezen, antwoordde dat de andere meisjes hun man vrij konden kiezen en dat het feit dat zij gedwongen diende te huwen te wijten was aan het feit dat haar vader een belofte maakte in zijn ziekenbed (administratief dossier, stuk 3, p.5). Deze verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekster *post factum* tracht aan te brengen.

Verzoekster voert geen concrete argumentatie ten aanzien van de motivering in de bestreden beslissing dat zij onvoldoende elementen aanhaalt waaruit blijkt dat zij binnen Nigeria niet op bescherming zou kunnen rekenen of zich niet elders in Nigeria kan vestigen. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar zij door verzoekster niet dienstig wordt weerlegd, onverminderd overeind.

Gelet op het voorgaande heeft de commissaris-generaal op goede grond besloten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekster voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas (zie *sub* 2.2.4.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS